

Arrest

nr. 86 822 van 4 september 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DONNE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 juli 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ulaanbaatar. Sinds maart 2009 was u werkzaam als magazijnier en chauffeur voor een bedrijf dat zich bezig houdt met import uit en export naar China. In september 2009 kreeg u de opdracht van uw werkgever om naar Khanbogd te rijden en daar twee dozen op te halen tegen betaling van 500.000 tugrik. Toen u

terug in Ulaanbaatar was moest u deze dozen opslaan in het magazijn. Twee dagen later kwam de politie naar het magazijn met een huiszoekingsbevel. In de dozen bleken onder andere dinosauruseieren, antieke dolken en oude muntstukken te zitten. De goederen werden in beslag genomen en u werd meegenomen voor verhoor. Uw werkgever verklaarde niets van de goederen te weten en u diende ervoor op te draaien. Na 14 dagen opsluiting werd u vrijgelaten. Daarna werd u nog verschillende keren opgeroepen voor verhoor en op 27 december 2009 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voorwaardelijk en een geldboete van twee miljoen tugrik. Aangezien u vanaf dat moment een strafblad had en u daardoor vreesde geen ander werk te vinden, keerde u na uw veroordeling terug naar uw werkgever. Op 18 maart 2011 gingen u en de manager van het bedrijf met een lading van een 20-tal pakketten wol, die bestemd waren om naar China te exporteren, naar de douane. In de pakketten werden onder andere dinosauruseieren, gouden boeddhabeeldjes en een oud geneeskundig schrift teruggevonden. Twee dagen later kwam de politie bij uw thuis en gaven ze een oproepingsbevel aan uw moeder. Op 21 maart 2011 meldde u zich aan bij de politie. U werd de ganse dag ondervraagd en daarna overgebracht naar de gevangenis. Hoewel uw moeder tevergeefs geprobeerd had u te bezoeken werd haar dat steeds geweigerd. Uw werkgever kreeg echter wel bezoekrecht. Hij zei u dat u alle schuld op u moest nemen. Indien u dat niet zou doen zou hij u vermoorden. Op 2 mei 2011 kwam u voorwaardelijk vrij en vluchtte u naar een vriend in Sukhbaatar waar u onderdook. Drie handlangers van uw werkgever gingen naar het huis van uw moeder en sloegen haar. Vervolgens haalden ze het ganse huis overhoop. Uw moeder diende daarvan klacht in bij de politie maar daar werd geen gevolg aan gegeven. Op 23 juni 2011 overleed uw moeder. U besloot Mongolië te verlaten en naar België te vluchten. Op 15 juli 2011 reisde u met de trein van Mongolië naar Moskou. U gebruikte daarbij een gekocht vals paspoort met een visum voor Moskou. Daar kwam u toevallig een oude vriend tegen. Hij zorgde ervoor dat u illegaal met een vrachtwagen naar België kon reizen. Op 25 juli 2011 kwam u aan in België en op 26 juli 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Mongoolse identiteitskaart, een attest van domicilie, uw rijbewijs, een certificaat van de middelbare school, twee certificaten van een opleiding, twee getuigschriften van een opleiding, een attest van tewerkstelling, een medisch attest voor uw werk, een oproepingsbevel, een attest van opsluiting in het verleden, een opsporingsbericht en een attest van uw advocaat in Mongolië.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u Mongolië hebt verlaten omwille van een tweeledige vrees voor vervolging. Enerzijds vreest u door de Mongoolse autoriteiten te zullen worden veroordeeld voor feiten waar u niets mee te maken had. Anderzijds vreest u door uw ex-werkgever te worden vermoord. Deze gestelde vrees rijmt echter niet met de vaststelling dat u met behulp van uw vriend zowel van de Mongoolse autoriteiten als van uw ex-werkgever documenten kon bekomen ter staving van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u op 2 mei 2011 onder voorwaarden werd vrijgelaten. Diezelfde dag zou u gevlucht zijn naar Sukhbaatar alwaar u onderdook. Sindsdien zou u voortvluchtig zijn en zou de politie naar u op zoek zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Opmerkelijk genoeg slaagde uw vriend erin om van de Mongoolse autoriteiten een attest te bekomen waaruit blijkt dat u in het verleden twee keer bent aangehouden en opgesloten in de gevangenis. Het is weinig aannemelijk dat, indien u werkelijk voortvluchtig zou zijn voor de Mongoolse autoriteiten, uw vriend naar deze autoriteiten zou stappen met de vraag voor een dergelijk document. Dat de Mongoolse autoriteiten dit document dan, blijkbaar zonder veel problemen, nog zouden uitgeven terwijl u door hen nog steeds wordt gezocht, is ongeloofwaardig.

Er wordt niet betwist dat u in het verleden in contact kwam met het Mongools juridisch apparaat. Er wordt evenmin betwist dat u in het verleden twee keer voor korte tijd werd opgesloten in de gevangenis. Er wordt echter geen geloof gehecht aan uw verklaring dat u op dit moment nog steeds door de Mongoolse autoriteiten zou worden gezocht.

Hetzelfde geldt voor wat betreft uw ex-werkgever. U verklaarde dat uw ex-werkgever u zou vermoorden als hij u zou vinden omdat u de feiten uit maart 2011 niet op u hebt genomen (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Ondanks deze vrees voor vervolging slaagde uw vriend erin om van uw ex-werkgever een attest te bekomen dat uw voormalige tewerkstelling daar bevestigt. Indien u een gegronde vrees zou koesteren om door uw ex-werkgever te zullen worden vermoord, is het niet aannemelijk dat uw vriend contact opneemt met die persoon en hem om een attest vraagt. Dat uw ex-werkgever dergelijk attest dan nog zou verstrekken is nog minder geloofwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Uit het attest dat werd uitgegeven door de 461ste afdeling van de gevangenis blijkt dat u twee keer verdacht werd van een misdrijf dat onder artikel 145.2 van de strafwet valt. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat dit artikel handelt over diefstal. U verklaarde daarentegen dat u beschuldigd werd van poging om goederen op bedrieglijke wijze de grens over te smokkelen. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS expliciet gevraagd werd of u eveneens beschuldigd werd van diefstal verklaarde u duidelijk dat dit niet het geval was (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Smokkel wordt in de Mongoolse strafwet afzonderlijk behandeld en valt onder artikel 175. Er is bijgevolg een duidelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van de documenten ter staving van uw asielaanvraag. Wanneer u geconfronteerd werd met deze ernstige tegenstrijdigheid had u hiervoor geen aanvaardbare uitleg. U stelde dat er mogelijks misbruik werd gemaakt van uw beperkte juridische kennis. Zo zou een bestraffing onder artikel 145 zwaarder zijn dan een bestraffing onder artikel 175 en zou uw baas er daarom voor gezorgd hebben dat u zou worden veroordeeld voor een misdrijf dat valt onder artikel 145 (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dergelijke argumentatie is volledig uit de lucht gegrepen. Bovendien blijkt dat de bestraffingstermijn onder artikels 145 en 175 in eerste instantie dezelfde is. De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het door u neergelegde document ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarbij merkt het CGVS nog op dat u geen interesse toont in het huidig verloop van uw zaak. Op 2 mei 2011 werd u voorwaardelijk vrijgelaten en sindsdien bent u op de vlucht. U weet echter niet of er ondertussen al een uitspraak is gedaan. U denkt dat de zaak nog niet behandeld is en dat de politie daarom nog altijd naar u op zoek is (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit zijn echter louter vermoedens. De vaststelling dat u weinig belangstelling toont voor de evolutie van uw rechtszaak breekt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees nog verder af.

Ten slotte verklaarde u dat u na uw veroordeling in 2009 opnieuw aan de slag ging bij uw werkgever. Nochtans had hij u zonder dat u zich daarvan bewust was verboden goederen laten ophalen, transporteren en opslaan. Uw werkgever verklaarde daarna aan de politie niets van de zaak te weten en schoof de schuld in uw schoenen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Daardoor werd u veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf met uitstel en een geldboete van twee miljoen tugrik. Het is niet geloofwaardig dat u na dergelijke feiten opnieuw gaat werken voor dezelfde werkgever, waar u op het moment van de feiten nog maar een half jaar werkzaam was. Uw verklaring dat u na uw veroordeling een strafblad had en daardoor vreesde nergens anders aan de bak te geraken (zie gehoorverslag CGVS p. 9), kan niet volstaan. Uw werknemer had u immers ernstig te grazen genomen en u onder druk gezet om alles op u te nemen. Ondanks dat u uw onschuld bleef volhouden, werd u toch veroordeeld. Dit alles was de schuld van uw werkgever. Het is niet aannemelijk dat iemand na dergelijke feiten opnieuw voor die persoon gaat werken, zelfs niet als de zoektocht naar ander werk moeizaam zou zijn. Uw veroordeling was immers niet van die aard dat zij een nieuwe tewerkstelling onmogelijk zou maken.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Het attest van domicilie bevestigt uw voormalige woonplaats. Deze staat evenmin ter discussie. De certificaten en getuigschriften van de opleiding die u volgde in het kader van uw werk alsook het medisch attest en het attest van tewerkstelling zijn een begin van bewijs dat u als magazijnier hebt gewerkt. Het oproepingsbevel is een indicatie dat u mogelijk op 21 maart 2011 door de Mongoolse autoriteiten werd opgeroepen voor verhoor. Het attest i.v.m. uw opsluiting in het verleden, zou er kunnen op wijzen dat u in het verleden twee keer bent gearresteerd en opgesloten. Zoals eerder reeds vermeld betreft het hier in beide gevallen een zaak van diefstal en niet, zoals u beweerde, een zaak van illegale smokkel. Wat betreft het opsporingsbericht dient te worden

opgemerkt dat het er bijzonder amateuristisch uitziet. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat het hier een origineel opsporingsbericht betreft van de Mongoolse autoriteiten. Er tot slot dient te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen hebben wanneer zij samengaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht, alsook artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6 lid 2 en 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (meebepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel).

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe

het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit *is in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vervolging *in nexu* staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. In deze stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers problemen louter feiten van gemeenrechtelijke aard omvatten, met name diefstal en smokkel van kunstgoederen. Verzoeker voert op dit punt geen verweer. Derhalve kan verzoeker geen beroep doen op de bepalingen van artikel 48/3 vreemdelingenwet inzake het vluchtelingenstatuut.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij nooit recht heeft gehad op een eerlijk proces en dat dit niet verwonderlijk is gelet op de hoge graad van corruptie in Mongolië. Verzoeker verwijst naar twee internetblogs waaruit zou blijken dat de corruptie welig tiert, zelfs tot in de hoogste regionen van de samenleving in Mongolië. De CGVS zou zonder enige motiverende onderbouwing betwisten dat verzoeker nog steeds zou gezocht worden. Verzoeker citeert bepalingen uit het Mongolische strafwetboek en meent dat er een duidelijk verschil is in bestraffing tussen beide misdrijven.

4.1.1. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling – of subsidiaire bescherming – te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken.

4.1.2. Verzoeker stelt dat hij onterecht beschuldigd werd van smokkel terwijl uit het attest van de 461ste afdeling van de gevangenis blijkt dat hij twee keer verdacht werd van een misdrijf dat valt onder artikel 145.2 van de strafwet, met name diefstal. Verzoeker ontkende deze diefstal (gehoor p. 11-12) en voerde als mogelijke verklaring aan dat men hem langer wilde bestraffen en aldus opzettelijk gebruik heeft gemaakt van artikel 145 (in de plaats van artikel 175). Dergelijk verweer kan niet worden aanvaard gezien de maximum bestraffingstermijn dezelfde is (zowel onder artikel 145.2 als (naar analogie) artikel 175.2 van de strafwet kan verzoeker gestraft worden met “*imprisonment for a term of 2 to 5 years*”) en er een lagere minimumbestrafing inzake opsluiting voor diefstal mogelijk is (“*incarceration for a term of more than 3 to 6 months*”). Verzoekers verklaringen zijn aldus ernstig tegenstrijdig met de door hem voorgelegde documenten wat hetzij, duidt op verzoekers leugenachtige verklaringen inzake de voorgehouden misdrijven hetzij, de gebrekkige authenticiteit en geloofwaardigheid van verzoekers documenten, immers dergelijke documenten dienen, om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen en dit is *in casu* niet het geval. In ieder geval wordt de waarachtigheid van verzoekers vervolging hierdoor ernstig ondermijnd.

Verder kan verzoeker geen nadere toelichting verschaffen over de stand van zaken van deze voorgehouden tweede vervolging. Verzoeker weet niet of er een uitspraak is gebeurd, weet evenmin zeker of de politie nog op zoek is naar hem (gehoor p. 10). Daar waar verzoeker in deze opwerpt dat hij niet liever zou hebben dan duidelijkheid omtrent zijn zaak in Mongolië, maar dat hij in de feitelijke onmogelijkheid is om hieraan te geraken, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat ook maar enigszins te

specificiëren wat deze feitelijke onmogelijkheid zou uitmaken, derhalve is dit een boutte bewering, te meer daar hij wel via een vriend een attest kon bekomen van de politie van zijn opsluitingen (gehoor p. 3).

4.1.3. Voor zover het al geloofwaardig zou zijn dat verzoeker twee keer in contact kwam met de Mongolische autoriteiten en vastgehouden werd, maakt hij niet aannemelijk dat dit onterecht was, noch dat hij hiervoor ook effectief veroordeeld zou zijn geweest, noch dat hij dit niet kon aanvechten met de door de Mongolische wet voorziene middelen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij naar aanleiding van zijn tweede opsluiting nog verder zou vervolgd worden, laat staan dat deze vervolging onterecht zou zijn, noch dat hij dit niet kon aanvechten met de door de Mongolische wet voorziene middelen.

Verzoeker toont niet aan dat hij geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming door zijn nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2. De loutere bewering dat de Mongolische autoriteiten corrupt zijn, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, noch kan dit verzoekers handelen verschonen zo zijn deelname aan smokkel en diefstal waarachtig zijn. Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene blogs – die uit hun aard subjectief zijn – om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bijgevolg is evenmin voldaan aan deze wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker beperkt zich ten slotte tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK